

Gennem Størene.

Jndre og ydre Liv.

Skildret

af

Horatio.

Oversat fra Svensk af
Past. G. Münster, Lutherske, København.
(Fortsat.)

III

Der var gaaet flere Dage, førend Grevinde Ebba endelig fik Vejledning til at udføre en Beslutning, som hun havde fattet den ovenfor skildrede Aften. Nu stulde det ske. Hun vilde tale alvorlig med sin Moder. Hun maatte have hende til at forstaa, at det ikke vedblivende kunde gaa til som i disse sidste Maaned; hun maatte vise hende, at der saa en Fare deri; hun maatte tale til hendes Hjerte, til hendes Samvittighed. Nu var hun naaet op til Døren til Friherreindens Vejledning og traal i Skottestrængen.

Medens hun ventede paa, at der blev luftet op, hørte hun Lyden af Trin, — hun saa op, det var Doktor Carlsson, som kom ned ad Trappen fra en Patient i Vejledningen oven over. Da han saa, hvem det var, hilste han og spurgte, hvorledes det gik med hendes lille Dreng. Med en let Hovedbøjning svarede hun, at med ham stod det godt til.

Entredøren gik op. Den nevende pige meddelte, at Friherreinden ganske vist var ude, men naar som helst kunde ventes hjem; vilde Grevinden ikke komme ind og tage Plads?

„Har Doktoren et Par Minutter at give mig?“ spurgte Grevinden hastig. Han nikkede. Et Øjeblik efter sad de i Friherreindens Forgæmål.

„Jeg har,“ sagde Grevinden forklarende, „et Par Gange været paa Vej til at bede Doktoren om et Besøg — men jeg har ikke gjort det; nu, da vi saa uformodet traf sammen, forekommer det mig, som havde jeg faaet et virkelig Fingerpeg. Ser De, Hr. Doktor . . . det er muligt, at vi ret snart kommer til at tage paa Landet; men der vil Ammen ikke følge med. Hun vil ikke saa langt borte fra sit eget Barn, siger hun. Jeg har to Gange, hver Gang højere, tilbudt hende Paalæg i Løn — men hun vil ikke. Sig mig, hvad jeg skal gøre? At slippe hende for at faa en ny — det forekommer mig højst ubehageligt; jeg kan ikke betemme mig til saaledes at lade mit Barn gaa fra Haand til Haand, og det er jo desuden stadeligt for Drengen. Men om jeg nu tilbyder hende tredobbel Løn, og hun siger nei, — hvad skal jeg saa gøre?“

„Maa jeg tale aldeles oprigtigt?“ spurgte Lægen fort.

Spørgsmaalet syntes at overraske Grevinden. Hun syntes aabentbart ikke om det, men sølte, at hun ikke kunde undgaa at sige ja.

„De begærer en Tjeneste af mig, Fru Grevinde,“ sagde han tørt og forretningsmæssigt, „en Tjeneste udenfor min Egenstaaelse af Løge. Jeg maa da have Ret til at fastsætte Betingelser for at udtale mig. Og uden at jeg taler lidt om Dem selv, bliver det, jeg kan have at sige om Ammen, værdiløst for Dem. Jeg mener derfor uden Mangel paa Distinktion at kunne fastslaa mine Betingelser.“

Der bredte sig en vis Rulde over Grevindens Træl, hun vendte sig Blik fra Lægen, men sagde intet.

„Tilgiv min Oprigtighed,“ fortsatte han — „men De behandler ikke den Amme rigtig. De bedømmer hende, haardt, De har ikke et virkelig Ord til overs for hende; De ser i hende blot . . . ja, rent ud sagt, et Mæltmagasin, som De mod en vis Pris disponerer over, for Deres Drengs Bedste, men for hvilket De forsvigter er og viser Dem aldeles ligegyldigt. Er dette ret, er dette rimeligt? Og undrer De Dem saa over, at hun vil forlade Dem? Hun er ganske vist skyldbetonet og dadelværdigt, men paa samme Tid forladt og uhylligt, stoffet Barn, som for at kunne holde ud under alle sine Behovninger og Uanseligheder trænger til en lille Venlighed — giver De hende nogen saadan?“

„Hvad jeg har hørt om Doktor Carlsson og hans Grundtænder,“ sagde Grevinden med søkelig Fortrydelse, „hemmer virkelig ikke rigtig med en Forsvarstale for en Person i Ammen Bertrams Stilling. Jeg maa betende, at den forekommer mig, i det mindste hvad dens Krav paa mig angaar, mindre tiltalende.“

„Fru Grevinde,“ svarede Doktoren, „jeg har tilføjet belagt mine Ord ikke, — det var ikke min Mening at støde Dem. Men jeg ved virkelig ikke nogen anden Metode at tilraade for Opnaaelsen af Deres Ønsker angaaende Ammens Forblyden. — De maa virkelig være lidt venligere imod hende. Dermed gør De jo ingen Skyld. Hvorledes optraadte ikke en vis, i hele Kristendommen agtet Person, overfor Synderinden Magdalene? Hun viste hende langt større Kærlighed end en hel Stare fine og fornemme Farisæere!“

Grevinden rødmuede af Bredde, men svarede ikke.

„Tilgiv mig,“ sagde Doktoren med en Stemme, i hvilken der ikke var Spor tilbage af den tidligere Stærkhed, „tilgiv, at jeg saarede Dem. Men den forekommer mig saa rent uanormal, den Stilling, De i denne Sag indtager. Forlaad De virkelig ikke, at trods alle høre Ulygheder imellem os Mennesker, findes der dog fra vor Tilværelses første Stund et Hælseslaab imellem os, som ikke kan overses uden at drage mer eller mindre alvorlige Følger over sig. De vil ikke lade Deres Barn gaa fra Haand til Haand — men De vil heller ikke betemme Dem til det mindste Grad af Venlighed mod den Person, af hvem de dog nu for Tiden er ender, at De er afhængig! Og jeg er dog vis paa, at De med et Par gode Ord kunde vinde, hvad De maatte forgæves tilstræbe med alle Deres Pengetilbud.“

„Jeg taler Dem for Deres Raad,“ sagde Grevinden meget kolbt, „og beder Dem undskylde, at jeg har oplaget Deres Tid — den er sikkert alt for kostbar at

lægge Beslag paa for en Samtale af denne Bestaaffenhed.“ Hun rejste sig. Doktoren gjorde lige saa. Han rettede et Blik paa hende, fuldt af Misbilligelse — men hun mærkede det ikke, hun syntes optaget af Robberstikkene paa den nærmeste Væg. Uden at sige et Ord bukkede Lægen og gik.

Grevinden satte sig igen. Den Fortrydelse, som under samtale med Doktoren havde bemærket sig hende, hindrede hende i at tænke rolig; hun forjogle — men det lykkedes ikke. Tankerne tumlede sig imellem hvoendret spredt Orden. Hun sølte sig forbitret paa sig selv — hvorfor havde hun fremkaldt Samtalen? Hun vidste jo fra første Gang, hvor ubehagelig den Mand var? Men med hvad Grund bebrejdede han hende noget? Hvor kunde det falde ham ind at være saa nærgaaende, saa uforfæmlet? Og hvad for Fordringer kunde vel Ammen gøre paa nogen Slags Courtoisie? Under disse hendes Tanker gik Døren op; det var hendes Moder, som kom.

„At, min kære Ebba,“ sagde Friherreinden urolig, „hvorledes gaar det? — jeg haaber, disse grænseløse ubehagelige Begivenheder ikke har ramt dig for haardt. Hver Dag har jeg villet hen til dig, — men, som du ved, blev jeg lidt forstølet just den ledelige Teateraften; du kan ikke tænke dig, hvor det tral den Aften; jeg har maattet holde mig inde til i Forgaars. I Gaar kom Klas; vi vilde just sammen have besøgt jer i Dag. Men saa fik vi denne grufulde ledelige Nyhed at høre — ja, kære Ebba, jeg har ikke rigtig tunnet fatte mig siden!“

„Hvad mener du, Mama?“ spurgte Ebba forbavset. „Hvad taler du om?“

„Er det muligt?“ sagde Friherreinden, „ved du ikke endnu . . .“ Hun rejste sig og lyttede. „Nu kom Klas,“ sagde hun. „Du maa da hilse paa din Broder; det er helt længe siden, du har set ham.“ Hun skyndte sig hen til Døren og aabnede den. „Se her, Klas,“ sagde hun, „her er vi — Ebba er her ogsaa, som du ser. Kom ind, lange Dreng!“

En slant og velsoffen ung Mand af fordelagtigt Ydre traadte ind i Værelset; det var Baron Klas Efters, Friherreinden von Bogens Søn af første Egteskab. Med temmelig sølig Holdning og afmaalte Strid gik han hen til sin Halvbrøder, som rejste sig og rakte ham Haanden. „Det var da morsomt, at vi fik hinanden at se en Gang igen,“ sagde hun; „du agter vel at blive her i Stockholm?“

„Jeg har i Dag meldt mig til Tjeneste i Hofretten,“ svarede den unge Baron. „Præsidenten har saa god at love mig snarlig Adjunktion. Hofmarskalk von Marck raadede mig ganske vist til at prøve i Rancelet, hvor man mener, der bliver gode Udsigter, om Departementssystemet bliver gennemført; men jeg bygger hellere paa Præsidentens Ord.“

„Maa ja,“ sagde Grevinde Ebba flugtig, „du har jo ingen Grund til at betvivle det. Men,“ fortsatte hun, „idet hun vendte sig til Moderen, „hvad var det, min kære Mama før mente, de ubehagelige Begivenheder, Mama talte om?“

„Bedste Klas,“ sagde Baronessen hastig, „du vil nok være saa rar at fortælle Ebba disse her ledelige Ting — jeg har noget at gøre derude. Blot et Øjeblik — saa er jeg tilbage.“

Hun forlod Værelset. Ebba saa spørgende paa Broderen.

„Det er virkelig ikke morsomt,“ sagde han, „at faa et Hørd af den Bestaaffenhed; men at udføre det er vel lettere for mig end for Mama, og jeg bør altsaa føje mig efter hendes Ønske. Mange Ord behøver jeg heller ikke at spilde. Sagen er ganske simpel den, at din Mand forleden Dag oppe i Klubben skal have foreslaaet en Staal for Alliancens Fremtid og derved have udtalt sig paa en Maade, som var fornærmelig for Hans Majestæt Kongen, samtids med, at den aldeles ubesjælet kompromiterede S. og Kronprinsen. Det er kommet Bekommende for Dre, og har vakt Fortrydelse i den Grad, at der var Tale om at træffe Forholdsregler af ganske ufærdig Art, men ved Hjælp af nogle af din Mand's Venner ved Høve er Sagen ordnet saaledes, at dersom han forlygter sig indtil videre at blive i Provinserne, skal alt løbe af uden andre direkte Følger end nævnte Forvisning.“

Grevinden blegnede og sad en Stund tav. „Naar,“ spurgte hun endelig, „naar var det, min Mand talte saaledes?“

„Det skal have været om Aftenen, samme Dag, Udvalgsafstemningen gik for sig,“ svarede Broderen.

„Saa fortaar jeg,“ udbød Grevinden i en Tone af baade Smerte og Bitterhed, „hvorfor Mama sølte, at hun havde sværet ved at meddele mig om Sagen.“

„Ja, jeg ved det,“ sagde Baron Klas, — men jeg haaber, bedste Ebba, at du tager Sagen rolig. Din Mand's Karriere er ganske vist indtil videre afbrudt, men Tiderne kan jo forandre sig, at han vel ogsaa bliver strøgen som Kammerherre, er jo rigtig nok til Stude for ham — men det ser i al Stillehed og faar ingen videre Udredelse. Hele Sagen indskrænker sig egentlig til Nødvendigheden af at maatte forlade Hovedstaden under nærværende Sæison, om du da, som jeg tænker, agter at følge din Mand; jeg indrømmer, at et saadant Opbrud nu er alt andet end behageligt, — men vil du det, saa kan jo ingenting hindre dig i at blive tilbage til Foraaet.“

„Nej, Klas,“ sagde Grevinden, „du kan være vis derpaa: jeg bliver ikke her een Dag længere, end det er nødvendigt. Ved du, hvorfor jeg er kommen her i Dag? Ikke for noget andet end at sige Mama, at dersom hun ikke vil holde op med Gang paa Gang at trække min Mand omkring, være sig her eller der, men altid fra Hjemmet, fra mig, med Følger, som for hver Gang er blevet mig mere og mere afstyrlig, saa var der ingen anden Udvej for mig end ufortøvet at bryde op og rejse til Kås. Endnu tror jeg ikke, von Lørne havde foretrukket at blive her fremfor at tage med. Du kan imidlertid heraf forstaa, at et Farvel til Hovedstaden og dens fortrædelige Forhøjelser ikke rører mig i mindste Maade. Men Anledningen — er uanøgetlig pinlig.“

Hendes Øjne glinsede flugtig, og Røsten stæbede; Klas indsaa, at hun var mere rystet, end hun vilde vise.

Under den Tavshed, som opstod, kom Friherreinden tilbage. „Min kære Ebba,“ sagde hun med en forlegen Haast, „jeg haaber, at du giver hele denne Malheur en god Dag — det er jo egentlig ikke noget at gøre Væsen af. En lille Forbøvelse — det er det hele! Al von Lørne ved den Vejledning havde faaet lidt for meget og derfor ikke forstod at være forsigtig nok — det er jo da ikke saa frygtelig en Sag. Den Slags kan jo hælde ældre Folk end han, ja — det er jo den ordinæreste Ting af Verden. Men at han kom til at snakke om Kronprinsen var saa meget ærgerrligere, som jeg netop tidligere paa Aftenen, lige før Grev Sperling henimod Slutningen af det andet Stykke narrede ham fra mig, havde bedt ham være sig for den Slags Dumheder; om det nu var sandt eller ikke, — saa var det jo i alt Fald dumt at blande Sønnen ind i Historierne om den gamle Abdikation.“

Grevinden tav stadig. Baron Klas satte sig ved Divanbordet og bladede i en Bog.

„Hvad sagde Præsidenten om Udsigterne for dig?“ spurgte Friherreinden, som fandt Tavsheden pinlig.

„Jeg fik ikke sagt meget med ham,“ svarede den unge Baron; „han gav mig Haab om snarlig Adjunktion i Retten, men videre blev Sagen ikke klar, thi han havde Gæstværk. I Dag skal alt, hvad Udvalds, være samlet paa Ridderhuset — paa Vejen herhen hørte jeg, at det gælder Ankersværd's Forslag. Man siger, at Hartmannsdorff vil nedlægge Protest mod at lade Sagen gaa i Udvalg, og Udfaldet er uvist, — der er propudt baade paa Gulv og Galleri. Man mener ikke, Disfussionen vil faa Ende før langt hen paa Eftermiddagen.“

Grevinde Ebba rejste sig for at sige Farvel. „Jeg haaber snart at kunne titte til dig,“ sagde Friherreinden, men hun fik til Svar kun en let Hovedbøjning. „Jeg derimod,“ sagde Baron Klas, „beder dig ikke for snart at vende mig; det er sikkert det behageligste baade for din Mand og mig, om nogen Tid faar Lov at gaa, inden vi mødes.“

Da Grevinde Ebba kom hjem, var hendes Mand gaaet ud; der var kommet Bud fra Ridderhuset, og did var Grevinden ileet.

Der saa som en Knugen over Grevinde Ebbas Hjerte; hun sølte sig opfyldt af Bitterhed, først og fremmest mod sin Moder, i hvem hun saa det første Ophav til den Hofmædelse, som stulde ramme det Navn, hun bar, og som hendes Søn stulde tage i Arv, — men dernæst ogsaa mod den Mand, i hvem hun nu havde Tid siden havde set sit Ideal, men i hvem hun nu maatte se — ja hvad? At han havde paadraget sig Magthavernes Misshag, var hende ganske vist ukært i og for sig — men var det blot blevet forarsaget af noget andet! Om han som f. Eks. Ankersværd ved en hjerter og mandig Opposition havde stødt Konge og Regering for Hovedet, havde det ganske vist voldet hende Sorg, thi hun kunde nu en Gang ikke forlige sig med Oppositionen; men hvor meget værre var det ikke at være optraadt saaledes som hendes Mand! Og saa derpaa at flygte! Hun sølte sig hastig gennemstrømmet af Lyst til at mande ham op til at blive — men blot et Øjeblik varede denne Stemning. I det næste indsaa hun, at hun maatte borte for ikke paa ny at fristes, paa ny at falde. Hun var ikke staaft nok til at du til Strid; hun maatte gemmes og plejes for at kunne bestaa.

Hendes Tante gik videre. Den doede ved hendes Halvbrøder, som hun nu havde set igen efter lang Tids Stiksmisse; fem Indtryk var ubehageligt og søligt. Der saa noget saa overlegent, syntes hun, i hele hans Optraeden; og rigtig usin fandt hun hans Utalelse ved Aftenen. Ikke heller ved dette Dagens Minde kunde hun standse. Hun spejdede efter noget andet.

Men hvilket? Ikke kunde Tanken paa Samtalen med Lægen være hende synderlig til Behag. Hun var bestandig forbitret paa sig selv over, at hun nogen Sinde havde begyndt den. Saa ubehagelig som den Mand allerede ved deres første Møde havde vist sig, havde han jo ikke givet hende nogen Anledning til nu at vente nogen større Jæmdekommenhed; hvorfor da udsætte sig for endnu et pinligt Minde om denne frastødende Person? Ja, i Virkeligheden havde hun vel haabet, at han stulde have paataget sig at tale med Ammen, det havde jo været hans Skyldighed som Læge for lille Sten, dennes Vel herode derpaa — hvem havde vel kunnet tænke, at han i Stedet vilde traktere hende selv med Formaning, aldeles uforfæmmede og saarende og desuden mildest talt ubesjædet.

Men hvorledes stulde hun nu komme til Rette med denne genstridige Kvinde, som, hvor stille og besteden hun end tilføjede hende, dog øjensynlig i sit inderte Væsen maatte være hovmodig og haardt? Hun vidste det ikke. At hdmjage sig endog saa dybt, at hun, som Doktoren havde foreslaaet, stulde forandre sig Væsen i mod hende for derigennem at faa hende medgærligere, den Tante afsjette hun øjeblikkelig; det forekom hende lavt, lumpent at gaa saaledes frem, ligesom det sandelig heller ikke passede sig for hende at trøste saaledes for en Person i Ammens Stilling. Og dog — hun behøvede hende, hun kunde ikke taale den Tante at betro sit Barn til endnu en — og hvad for en? Hun maatte tvinge hende til at blive.

Ved hendes Ringning indfandt Tjeneren sig; hun fik Ordre til at fende Ammen ind; Grevinden vilde tale med hende.

Allerede ved Synet af hendes, som hun syntes, udfordrende Holdning sølte Grevinden sig ubehagelig berørt. Dette ubesjælige i hendes Ansigtstrek passede virkelig ikke for et Tjende, allerminst en af hendes Slags; noget mere Hdmjage vilde i Sandhed læde hende bedre. Jmidlertid spugte hun hende med temmelig sølig Stemme, om hun ikke havde betænkt sig paa det sidste Tilbud og vilde anse det for det rigtigste at gaa ind derpaa.

Svaret lod benægtende. Hun kunde det ikke, hvor rigeligt end Tilbudet var, og hvor meget hun end trængte til den Jndtægt.

„Men,“ gentog Grevinden — „hvorfor da ikke ogsaa tilfjere Dem den ved et andet Svar? Det er jo en Dumhed.“

Der saa noget kolbt, noget foragteligt i Grevin-

dens Tone, som fik Marie Bertrams ellers saa bløde Sind i et Nu til at stivne. Hun sølte sig ikke mere angst. „Jeg har sagt min Grund,“ svarede hun retselv: „Jeg nægter mig hellere den større Jndtægt og nøjes med den mindre, jeg haaber at kunne faa paa anden Maade her i Byen, end jeg lader mit Barn tilbage saa langt fra mig og uden Mulighed for mig til at hjælpe og tilfje det, om hun, som nu har det, ikke langere vilde beholde det. Kan Grevinden ikke forstaa mig — jeg er jo, om end i Skyld og Stam, Moder, jeg ogsaa!“

Det lignede i Grevindens Blik, da hun hørte Tale om et for dem fælles Forhold — men de Taarer, som nu trængte sig frem i Ammens Øjne, dæmpede Jnden. Hun havde jo virkelig ikke tænkt derpaa; denne Kvinde var virkelig Moder, hun havde ogsaa et Barn at elske, at drage Omfjerg for, at tænke paa og sørge for; det burde jo være Genstand for hendes Kærlighed og Længsel, og det saa meget mere, jo mindre det havde at gøre Regning paa fra andres Side. Grevinden fik en vis Fornemmelse af, at hun vel endda, naar alt kom til alt, havde taget for lidt Hensyn til denne Kvinde's Stilling; for saa vidt ogsaa hun havde Modersfølelse for sit Barn, maatte hun jo ogsaa lide ved hjæden eller aldrig at faa det at se. Men da hun jo ikke kunde ofre sig for dets Pleje, maatte det i alle Henseender være bedre, at Barne's Stilling betryggedes, og Moderen derigennem saa meget som muligt befriedes for de Behovninger, som ellers stadig maatte pine hende. Grevinden fordybede sig i Tanker om, hvorledes dette bedst og lettest stulde kunne ordnes.

Endelig havde hun fundet det. „Jeg har,“ sagde hun, „et Forslag at gøre Dem. De er ubemidlet og vil sikkert i Fremtiden, selv om De stulde faa en aldrig saa god Tjeneste, saa svært ved at forsørge Dem og Deres Barn. Den eneste Udvej for Dem bliver vel i hørt Fald at sætte Barne't i Pleje. Nuvel — følger De med os paa Landet og bliver hos os, saa længe vor lille Dreng behøver Dem, saa forpligter jeg mig til, dersom Madam Strøm ikke vil beholde Deres Barn længere, at betale for det paa Børnehjemmet til i Sommer og saa besørge det sat i Pleje uden nogen Omkostning for Dem. Ankersværd's paa Kås er barnløs; jeg vil betale for det hos dem, og det endda, lige til De selv ønsker at sørge for Barne't. Finder De dette mit Forslag antageligt?“

En Stund forløb inden Marie Bertram svarede. Hun kunde i første Øjeblik ikke tro, at hun havde hørt rigtig. Derefter foretom det hende, som maatte der med Tilbudet være forbundet noget uanøvet af smærtslig og sørgelig Bestaaffenhed — thi ikke kunde da denne haarde, egoistiske Natur, som hidtil havde behandlet hende saa uvillig, gøre hende et udelukkende venligt Forslag? Men hun forstod ikke, hvad det kunde være. Efter endnu en Gang at have overtænkt, hvad Grevinden havde sagt, svarede hun, at hun fandt Tilbudet saa venligt og ræddeligt, at hun, for saa vidt hun forstod det ret, ikke kunde andet end modtage det med Tak.

(Fortsattes.)

Lewis Wallaces Bøger.

Den Hur.—En Fortælling fra Kristi Tid, af Lewis Wallace, Nordamerikansk General, forhenbæret Gesandt i Konstantinopel. Denne Amerikas bedste kendte Bøger er oversat paa dansk af den bekendte dygtige Overfætter, Prof. Vilh. Møller, og er næsten bedre end Originalen. Bogen er 280 Sider, godt indbunden. Pris \$1.25.

Den Lyse Gud.—„The Fair God.“—Roman om Mexicas Erobring, af Forf. til Den Hur. Oversat af Prof. Vilh. Møller. Bogen er 307 Sider, godt indbunden. Pris 80 cts.

C. Hauchs Bøger.

En Polsk Familie.—Af C. Hauch. Historisk Roman skildring fra Poland om den Strid som opstod om Herredømmet i Poland. 424 Sider, godt indbunden. Prisen er nedfat fra \$2.40 til \$1.40.

Guldageren.—En romantisk Begivenhed fra det forsvundne Arhundrede af C. Hauch. 365 Sider, godt indbunden. Pris 85 cts.

Strandfogdens Datter.—Af N. P. Madsen. 300 Sider, godt indbunden. Pris \$1 00.

Oliver Twitt.—Samfundroman af Charles Dickens, oversat af Prof. Vilh. Møller. Dronning Alexanders figer, af alle Forfattere er Charles Dickens hendes ynglings Forfatter. Bogen er paa 350 Sider, godt indbunden. Prisen er 80 cts.

Under Bilde Roser.—„Besides de Bonnie Brier Bush.“ Fortællinger og Erindringer fra en Polsk Landsby, af Jan McKaren. Ny Udgave paa dansk. Bogen indeholder Doktoren af den gamle Skole, Sønnen som hans Kærlighed, Domsje, Hans Moders Prædiken, Nachlon Campbells Forvandling, En Samvittighedsfag. Bogen er paa 272 Sider, godt indbunden. Pris 80 cts.

H. f. Ewalds Bøger.

Johannes Falk.—Roman i to Dele i et Bind, 624 Sider, godt indbunden. En særdeles interessant Skildring. Prisen er nedfat fra \$2.40 til \$1.40.

Den Stolte Kvinde paa Tjele.—Livsbillede fra Reformationsstiden af H. f. Ewald. 590 Sider, godt indbunden, nedfat fra \$2.60 til \$1.60.

Zwenkerne paa Kronborg.—Historisk Roman af H. f. Ewald, i nyt Dplag. 686 Sider, godt indbunden. Prisen er nedfat fra \$2.40 til \$1.40.

DANISH PUBLISHING HOUSE, BLAIR, NEBR.